

сякаш израснал, сякаш друг човек.

Слушаха. И си мислеха: от това момче ще стане човек.

Тази случка стана причина да се роди между Добри и Априлов едно хубаво приятелство.

Предано другарство свързваше и първите четирима български стипендианти: Добри Чинтулов от Сливен, Илия Грудов от Габрово, Христо Тодоров от Трявна и Атанас Георгиев от Дупница.

После бяха дошли Ботьо Нетков от Карлово, отец Натанаил от Охрид, Найдено Геров от Копривница... След това още българи, кои с издръжка на родителите си, кои се преместили от други европейски университети...

Песни, стихове и музика...

Това беше животът на Добри Чинтулов. Овладал до свършенство руския език, той непрестанно четеше великите руски поети и навлизаше в тайните на майсторството им.

„Добревите стихове“...

Студентите си ги преписваха в тетрадки, които отнасяха после по родните си места. Песните се раждаха в душата му заедно с мелодията си. Често, заслушан в ариите, маршовите и модните шлагери на времето, които човек можеше да чуе като пусне монета от 15 копейки в латерната на Майеровата чайна, на Добри внезапно хрумваше това, което не можеше още да налучка. И винаги се връщаше с някаква нова творба.

Музиката... Тя го вдъхновяваше, тя го свързваше с възшебния свят на творчеството. Дори и когато я слушаше от тая проста машина. Отец Натанаил престана да му се сърди, че не иска да пие заедно с него и другите пансионери в Семинарията благоуханен руски чай, а ходи в онова задимено и шумно заведение, защото Доб